

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

ARCOmadrid 2017

Programa General, Pavelló 9, Stand F09
Feria de Madrid, Avenida del Partenón 5, 28042 Madrid, Espanya

Professionals: 22.02.2017 – 24.02.2017. Dimecres i dijous de 10.00 a 20.00 h

Públic general: 24.02.2017 – 26.02.2017. Divendres a diumenge de 12.00 a 20.00 h.

Artistes: Ignasi Aballí i Richard Venlet.

El 1972 Daniel Buren presentava *Exhibition of an Exhibition* a la Documenta 5 de Kassel. La seva proposta va consistir en cobrir les parets de cadascuna de les set sales de l'exposició amb un paper serigrafiat amb franges alternades i verticals, en blanc i blanc cru, de 9 cm d'ample cadascuna. La peça funcionava com a «paret de fons» per a les pintures d'altres artistes com Hanne Darboven, Jasper Johns, Sol LeWitt, Brice Marden o Robert Ryman. La seva proposta no es limitava a incloure una obra més al projecte, sinó que invertia la relació entre l'obra artística i l'exposició.

Amb aquesta genealogia com a punt de partida, la Galeria Estrany-de la Mota, per la seva participació a ARCOmadrid 2017, proposa un diàleg entre Ignasi Aballí i Richard Venlet, els treballs dels quals també comparteixen aquesta idea de Buren, on cada vegada és més habitual que l'objecte de l'exposició no sigui l'exhibició d'obres d'art, sinó l'exhibició de l'exposició com a obra d'art¹.

Tots dos artistes pertanyen a una generació que recupera les estètiques conceptuals i la reflexió sobre el procés creador. El treball de tots dos parteix de la contemplació i posterior assenyalament dels esdeveniments més fràgils, quelcom proper a la idea del «infra-mince» de Duchamp, que com recordava en les seves notes consisteix en la «utilització d'un aparell per col·leccionar i per transformar totes les petites manifestacions externes d'energia (en excés o desaprovechades) de l'home, com ara: l'excés de pressió sobre un interruptor elèctric, l'exhalació del fum del tabac, el creixement del cabell i de les ungles, la caiguda de l'orina i de la merda, els moviments impulsius de la por, de sorpresa, el riure, la caiguda de les llàgrimes, els gestos demostratius de les mans, les mirades dures, els braços que pengen al llarg del cos, l'estirament, l'expectoració corrent o de sang, els vòmits, l'ejaculació, l'esternut, el remolí o pèl rebel, el soroll al mocar-se, el ronc, els tics, els desmaís, ira, xiulet, badalls»². Realitzen reconfiguracions del medi artístic on allò real és substituït pel seu doble: la representació. Les seves obres generen un buit per que l'espectador el completi amb les seves pròpies experiències. D'una banda, Ignasi Aballí (Barcelona, Espanya, 1958) qüestiona el sistema de convencions de la representació, en el que l'obra d'art es converteix en el suport d'alguna cosa que està fora d'ella, quelcom que cal buscar en un altre lloc. Richard Venlet (Hamilton, Austràlia, 1964) interactua amb els elements arquitectònics del context expositiu reconfigurant-los per generar en l'espectador una experiència d'alienació.

A partir d'una metodologia de diàleg conjunt es proposen dues intervencions com a escenaris crítics on replantejar el context en què tots dos artistes desenvolupen les seves pràctiques. D'una banda, *Untitled* (2017), projecte realitzat *ex profeso* per a la fira, en el que Richard Venlet ha reconfigurat l'espai arquitectònic de l'estand per mostrar la peça *Cristal roto* (2016) d'Ignasi Aballí; i d'altra banda *Diez blancos (blanco puro)* (2015) d'Ignasi Aballí, instal·lació que funciona com a superfície per mostrar la peça *S/T* (1992) de Richard Venlet.

Per *Untitled* (2017) Venlet reconfigura les parets d'aglomerat de l'estand en una «L» i en cadascun dels dos extrems col·loca una paret perpendicular panelada amb mirall. Aquests dos miralls reflecteixen la configuració del propi espai que ocupen (les parets, el terra i el sostre) i, alhora, la peça d'Ignasi

Aballí, vint-i-set fotografies col·locades en una única línia de vèrtex a vèrtex de les parets de fusta sense pintar, que per l'efecte òptic de les parets de mirall, es multipliquen per tots dos costats. Com en la seva contribució a la 25^{ena} Biennial de São Paulo al 2002, el reflex que ofereixen els miralls generen un lloc semblant a un miratge que és secundari a les idees que s'ofereixen en el seu interior³. En *Cristal roto* (2016), Ignasi Aballí reproduceix en un conjunt de vint-i-set fotografies, els vint-i-set fragments d'un vidre trencat a escala 1:1⁴. Cada fotografia mostra un fragment del vidre en la seva posició original, de tal manera que si es superposen totes les imatges, podríem reconstruir-ne la totalitat. L'artista utilitza aquest material transparent en els seus treballs perquè li permet reflexionar sobre els límits entre el visible i l'invisible, a partir del que veiem, el que percebem i el que entenem. Aquest treball deriva d'una sèrie d'obres recents (*Tentación de reconstrucción*) en què l'artista reconstrueix meticulosament petits objectes de vidre trencat enganxant els seus fragments. Un procés de restauració «inútil», ja que els recipients, un cop enganxats, deixen de tenir la seva funció de contenidors per no poder contenir-hi cap líquid.

Diez blancos (2015) d'Ignasi Aballí, és una instal·lació que habitualment funciona com a marc, recipient o superfície que pot acollir i/o presentar la peça d'altres artistes. La peça, sorgida en el marc de l'exposició retrospectiva *sin principio/sin final* (2015–2016) al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, proposa deu parets pintades de diversos tons de blanc, diferents als blancs utilitzats pel museu. Cadascuna d'aquestes parets estan acompanyades per un vinil de text negre amb la referència de la pintura, una tautologia de la relació entre els objectes i els termes que els defineixen. En aquest sentit, el suport convencional de la peça d'art es converteix en la pròpia obra i la seva funció, ja no és la de mostrar, sinó la de demostrar allò que habitualment no veiem. Sobre aquesta superfície es mostra la peça de *S/T* (1992) de Richard Venlet. Aquesta peça sorgida de la primera col·laboració de l'artista amb la Galeria Antoni Estrany el 1992 estava directament vinculada a l'arquitectura de l'espai expositiu de la galeria. L'artista va disposar, al centre de les parets definides per la projecció de les arcades, tres objectes en el mur. Unes formes circulars, entre escultures i pintures, construïdes en capes de fusta DM amb la meitat del contorn i la superfície lacades en blanc, gris i beix. L'estratificació dels contorns no tractats ni pintats condueix a l'observador a prendre part en el procés estètic, ja que semblen indicar la manera en què la forma inicial s'ha realitzat. El seu repertori de colors gairebé monocroms i un tant esmorteïts, la superposició de capes de pensament en les peces col·locades a la paret i una considerable propensió a alguna cosa que podríem anomenar la submissió contextual, pel que fa a la intervenció més clarament espacial, fan de la seva obra un exemple de com treballar amb condicions mínimes per a satisfer exigències bastant complexes referides no només a la concepció de la pròpia obra d'art, sinó també a la seva distribució i a la seva comprensió com a objecte i presència suposadament humanitzada.⁵

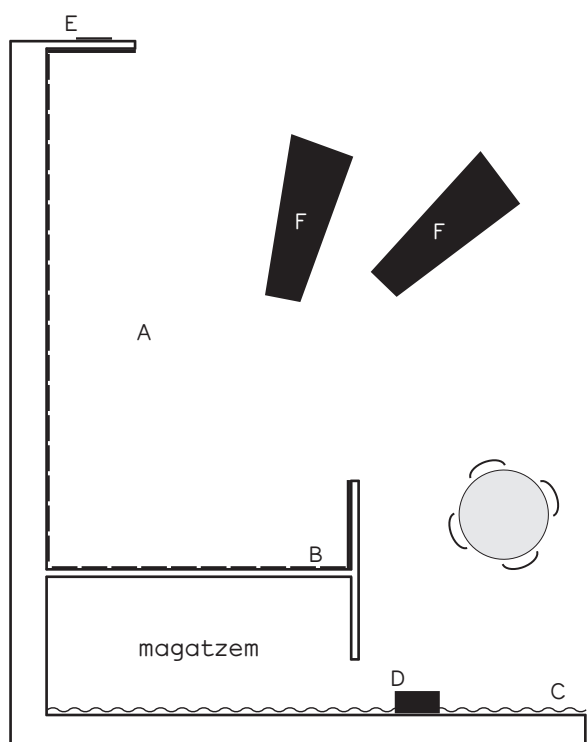
En paral·lel a aquestes dues peces es presenten de forma independent dues propostes, *Intento de reconstrucción* (2016) d'Ignasi Aballí i *Daybed Wolfers* (2015) de Richard Venlet.

En *Intento de reconstrucción* (2016) Aballí reconstrueix el vidre trencat cobrint amb Tipp-Ex les esquerdes. L'artista no utilitza pintura per pintar les esquerdes, sinó que les ha esborrat, ha sostret alguna cosa i això, al seu torn, obliga a suposar que sota la capa plàstica, prèviament, hi havia quelcom⁶. Parla de l'invisible, del que no veiem, però que no vol dir que no existeixi. Tracta de privilegiar altres sentits sobre la visió. Igual que en aquests objectes de vidre que l'artista ha reconstruït obsessivament enganxant els seus fragments, l'artista torna a restaurar aquest vidre trencat de manera inútil amb líquid corrector que proposa una reflexió sobre la representació i la percepció de mitjans com «l'objecte», «la fotografia» i «la pintura».

Els *Daybed Wolfers* (2015) de Richard Venlet són una reflexió que realitza entorn a l'Hôtel Wolfers, una casa modernista de Brussel·les construïda per l'arquitecte Henry Van de Velde en 1929, lloc en el qual es va presentar el projecte per primera vegada a l'abril de 2015. Herman Daled, el propietari actual de l'edifici, és un col·leccionista d'art que prefereix no intervenir amb transformacions o renovacions dels espais i ha mantingut l'edifici en l'estat que es trobava originalment de tal manera que la casa a envellit lliurement. Originalment, abans que Herman Daled fos el propietari de la casa, es van canviar alguns elements, com les portes que separaven els espais, originalment recobertes d'una superfície reflectant de fulla de plata. L'artista va decidir reconstruir una d'aquestes portes com una intervenció permanent per a la casa⁷. Ahora que va proposar un mobiliari inspirat en el que originalment contenia l'espai, una zona de descans a escala humana que ressona a la planta de l'edifici. Una plataforma aixecada lleument sobre el pis, entapissada amb pell d'ovella. Una zona de confort per descansar i reflexionar sobre els seus voltants.

A l'hora de configurar les parets de l'estand, Richard Venlet, ha deixat un petit espai de magatzem, en el qual es podran veure altres peces, de petit format, de tots dos artistes que funcionen com a notes al peu de les presentades a l'estand.

L'estand proposa una forma de rellegir l'art a partir de reconèixer les relacions que vinculen la comunitat artística, molt propera a la teoria dels afectes proposada ja al segle XVII per Baruch Spinoza en la qual els cossos s'afecten i deixen una empremta sobre els altres cossos (*affectio*). Un tema recurrent en la història de la filosofia però que, poc a poc, es multipliquen els treballs acadèmics, desenvolupats sobretot en el context acadèmic anglosaxó, que pensen l'afecte des de la cultura i l'art.⁸

^A Ignasi Aballí + Richard Venlet
Untitled, 2016

Estructura de fusta i mirall
27 elements de 42,5 x 52,5 cm
c/u, 2 elements de 366 x 100
cm c/u i dimensions segons
instal·lació

^B Ignasi Aballí

Cristal roto, 2016
Fotografia color
27 elements de 42,5 x 52,5
cm c/u

^C Ignasi Aballí

Diez blancos (blanco puro), 2015
59/5000
Pintura sobre paret i vinil
adhesiu
Dimensions variables

^D Richard Venlet
S/T, 1992

Fusta DM lacada
22 x 40 (Ø) cm

^F Ignasi Aballí

Intento de reconstrucción, 2016
Tipp-Ex sobre fotografia
color

42,5 x 52,5 cm

^E Richard Venlet

Daybed Wolfers, 2015
40/5000
Alumini, acer, suro i pell
d'ovella
212 x 83 x 10 cm

¹Daniel Buren, «Ausstellung einer Ausstellung» (1972) a Gerti Fietzek y Gudrun Inboden (eds.), *Daniel Buren, Achtung! Texte 1967–1991*, Verlag der Kunst, Dresde, Basilea, 1995, p. 181.

²Marcel Duchamp, *Notas*, Tecnos, Madrid, 1998, p. 23.

³Jon Wood, «The studio in the gallery?» a Suzanne MacLeod (ed.). *Reshaping Museum Space. Architecture, Design, Exhibitions*, Routledge, Londres – Nueva York, 2005 p. 167.

⁴Per a la presentació del projecte a l'estand de la fira s'ha hagut d'adaptar les dimensions de les fotografies i reduir lleument la seva grandària.

⁵Manel Clot, «Los muros falsos» a *El País*, 18 gener 1993, p. 57.

⁶Gérard Wajcman, «Memoria, visión, espera» a *0–24 h*, Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA), Barcelona, 2005, p. 73.

⁷Richard Venlet, *Untitled, Forest*, Bèlgica, 2015, s/p.

⁸Katarzyna Paszkiewicz (coord.), «Prólogo» de *452aF*, núm. 14 (*Pensar el afecto desde la cultura y el arte*), gen. 2016, s/p.